

De laatste lifter

11 juni 2008 | Undercover

Wat doe je als je op reisgebied alles al hebt gezien en alles al hebt gedaan? Dan treedt je in de voetsporen van échte avonturiers. Redacteur Fleur – globetrotter en stijlkoningin – ging de uitdaging aan en zette met vrienden Lanvin en Vuitton liftend koers richting Parijs. Op weg naar haar droomman. Of wordt het een droomtas?

Ik ben heus geen blasé type. Maar als ik zeg dat ik zo'n beetje alle mogelijke manieren van upperclass vakantievieren al eens heb uitgetest, is daar geen woord van gelogen. Op rijke mannen jagen in St. Tropez, dobberen in de Blue Lagoon in IJsland, per zweefvliegtuig het Comomeer verkennen, racen op het privé-circuit van Ascari, het leven van een expatvrouw leiden in Dubai, zeilen over het Great Barrier Reef, shoppen in de duurste winkels van New York, een ontbijtje wegprikken in het enige zevensterren hotel ter wereld, clubben met prins William in Londen. Je verzint het of ik heb het gedaan.

Toegegeven: éinig allemaal. Zelden zo genoten als tijdens deze met luxe en kaviaar overgoten tripjes in den verre. Maar mijn tere in designkleding gehulde gestel wil méér. Op het gevaar af te klinken als een verwend dreinend prinsesje als Paris Hilton: ik wil avontúúr! Ik droom van persoonlijke gesprekken met échte mensen in plaats van serveersters die me champagne aanbieden, onbekende benzinestations die erom smeken door mij ontdekt te worden, wilde Grand Prix-achtige capriolen op de snelweg en eerlijk besmeerde broodjes kaas met thermoskankoffie.

Daarom is het juist het door mij nog onontgonnen terrein van het liften waarop ik mijn zinnen heb gezet. Ik zeg: uitdaging, avontuur en spanning in één. Mijn doel? Parijs. Natúúrlijk, Parijs. De stad van de liefde. Wat zeg ik, de stad waar mijn Grote Liefde wóónt. Maar ook de stad van sterrenrestaurant L'Arpège, de stad met de donzen dekbedden van hotelpaleis The Westin en de stad waar ik mijn creditcard eindeloos kan laten zuchten van vermoedheid in de Avenue Montaigne. Ja, Parijs móét het worden. Liftend. Alle designkleding van het land verenigt u, we gaan op avontuur!

7.25 uur Vergezeld door mijn vrienden Lanvin en Louis Vuitton klikklak ik in alle vroegte het pittoresk uitzierende tankstationnetje bij Vianen binnen. Mijn onafscheidelijke accessoire Hummer – een groot uitgevallen model chihuahua – trippelt vrolijk kwispelend achter me aan. We hebben er zin in. Maar eerst stevenen we af op de caféneleveranciers in de hoek voor ons eerste avontuur van vandaag: benzinestationkoffie. Dát heb ik al lang niet gedronken!

7.28 uur “Ga je toevallig richting Parijs?” vraag ik knipperend met mijn ogen aan de niet onappetijtelijke man naast me die zich eveneens waagt aan het bruinige goedje dat de met smurrie bedekte koffieautomaat afscheidt. “Helaas,” lacht hij me vriendelijk toe. “Ik ga hier direct de snelweg af richting mijn werk in IJsselstein.” Net zoals de overige dertig mensen die ik gedurende het uur dat volgt aanspreek. Ze willen wel, maar ze kúnnen niet. Vastbesloten deze kleine tegenvaller geen invloed te laten hebben op mijn stralende humeur, vraag ik lustig voort. En verlaag mijn zoekcriterium *en passant* van ‘knappe, alleenstaande man met donker haar in dure auto’ naar ‘iedereen die de juiste route rijdt’.

8.49 uur Hummer en ik hebben beet! Clemens (“Noem me maar Cleem”) ziet er met zijn jampotachtige brillenglazen en vlassige snor weliswaar niet uit als *God's gift to nature*, hij heeft wel goede zin én rijdt richting Breda. “Ik heb net een klus geklaard in Egypte en de achterbak zit vol materiaal”, zegt Cleem verontschuldigd terwijl hij toekijkt hoe ik me op

de achterbank van zijn Hyundai probeer te zetelen met de Lanvin tussen mijn knieën geperst, Vuitton er bovenop en Hummer hijgend in mijn nek. “Geef niets!” antwoord ik zo blij mogelijk. “Wat heb je daar gedaan?” Hij blijkt iets te doen met verpakkingsmachines voor kaas (Goudse, geen Blue Stilton) en begint een niet te stoppen relaas over de bedrijfscultuur in Egypte, de erbarmelijke werkomstandigheden en de ‘afschuwelijk lelijke stad Cairo’. Voor zover ik kan bewegen, knik en hum ik op de juiste momenten. “Is het nog ver naar Breda, Cleem?”

9.35 uur Tankstation Almkerk, zo’n tien kilometer voor Breda. Hummer doet een plasje, ik werk mijn mascara bij, stretch mijn beknelde benen en kijk uit naar een gróte auto.

9.39 uur “Volgens mij gaat het jullie mákkelijk lukken om vanavond in Parijs te zijn”, voorziet mijn nieuwe breedgeschouderde chauffeur terwijl hij zijn acht zitplaatsen tellende Renault de A2 opdraait. Omdat hij (half lang blond haar, geruite blouse, paarse trui) verder niet erg spraakzaam is, vraag ik hem waar hij woont (de Betuwe), waar hij is geboren (Rotterdam), wat de reden is dat hij naar Antwerpen rijdt (om een partij staal te controleren) en of hij veel kinderen heeft (waarom anders zo’n gigantische auto?). Lachend geeft hij op elke vraag antwoord. Kijk, dít bedoelde ik nou met een goed gesprek!

10.00 uur Ik vind tankstation Hazeldonk-West niet zo gezellig. De felle neonlichten zijn funest voor mijn make-up en geven mijn Malene Birger-topje een goedkope glans. Ook de coiffure van Hummer komt hier niet goed tot haar recht. Is die Richard Gere-achtige grijsjarige man in die Mercedes onze redder in nood? “Joehoe, meneer?”

10.05 uur Helemaal in mijn nopjes zit ik op de achterbank van de Mercedes-met-notenhouten-dashboard mooi te wezen. “Beetje uit de tijd hè, liften,” breekt Richard Gere het ijs. Hij blijkt in het dagelijks leven Frans te heten en is op weg naar Namen voor een lunchvergadering. “Namen?” schrik ik op uit mijn eigen droomwereldje. “Maar ik moet richting Antwerpen!” Les één uit *Het Grote Lifthandboek*: wijk nooit, maar dan ook nóóit, af van je route. “Ik zet je na Brussel af,” stelt Frans me gerust terwijl hij mij trakteert op een Wilhelmina-pepermuntje en zichzelf op een sigaret. “Maak je maar geen zorgen.”

11.01 uur Brussel ligt luttele kilometers achter ons en vrolijke Frans is zo vrolijk niet meer. Praatte hij eerder nog honderduit over Filippijnse vrouwen (zijn zoon is er met eentje getrouwd), het weer in Parijs (hij heeft er net een weekendje doorgebracht met zijn vrouw) en de Belgische politiek (daar blijkt van alles mis mee), nu is hij slechts gestresst op zoek naar een benzinestation om mij, Hummer, Lanvin en Vuitton af te zetten. “Ik had durven zwéren dat er hier eentje zat”, moppert hij in zichzelf. “Nu moet ik ki-lo-meters omrijden.” Ik kruip iets dieper weg in de achterbank en zeg met gevaar voor eigen leven tegen de steeds roder aanlopende Frans dat ik écht liever niet langs de kant van de weg afgezet wil worden.

11.35 uur Opgelucht zet ik mijn tanden in een onvervalst knapperig Frans stokbrood met gezouten boter en brie. Hummer smakt al even opgelucht met me mee. Zó aardig van onze laatste chauffeur Frans dat hij maar liefst veertig kilometer is omgereden om zijn liftvoorraad (lees: ons) bij een geschikt benzinestation te lossen.

12.49 uur Tomtidom. Hoezo gaat iedere auto die hier stopt richting het obscuur klinkende plaatsje Mons en niet richting Parijs?

13.35 uur “Luister, wil je vanavond in Parijs zijn of niet?” zeg ik vermanend tegen Hummer als ze haar wenkbrauwen fronst bij het zien van twee schmotzig geklede mannen die uit een verlepte Mercedes stappen. Voor zover ik kan ontcijferen wat de heren in hun sneltreinvaart gesproken Frans antwoorden, reageren ze niet afwijzend op mijn vraag of ik mag meeliften richting Parijs. De kleinste van het stel begeleidt me naar de auto en laat de achterklep met een luide bonk omhoog schieten. Héél even ben ik bang dat het nu gaat gebeuren. Dat ze me in de achterbank gooien en me levend begraven, net als in *Het gouden ei* van Tim Krabbé. Maar nee. Niet ik, maar Lanvin en Vuitton worden tussen een grote berg backpacks, weekendtassen en plastic zakjes gefrommeld. Sorry, dames.

13.41 uur Het is een vreemde gewaarwording om in een wagen die aan alle kanten kraakt en rammelt zo’n tweehonderd kilometer per uur te rijden terwijl de bestuurder constant omgekeerd op zijn stoel zit om naar mijn benen te loeren. De ene na de andere auto wordt op het nippertje door chauffeur Patrick ontweken en als ik achterom kijk, zie ik dat we een spoor van chaos achterlaten op de weg. “*Attendez! Attendez! Vrachtwagen! Voor ons!*”

13.45 uur Niet om het één of ander, maar zo’n bijna dood ervaring is toch heel anders dan ik altijd had gedacht.

13.49 uur Terwijl we met gezwinde snelheid op de linkerbaan blijven rijden, trek ik mijn gordel nog iets strakker om mijn bovenlijf. “Goh,” zeg ik als Patrick meldt dat hij en bijrijder Guillaume oorspronkelijk uit Istanbul komen. “Jeetje,” antwoord ik als hij even later op bijna commanderende toon meldt dat ik écht eens met hem mee moet gaan naar Turkije. “Wat denken jullie, Patrick en Guillaume? Zouden jullie me bij het volgende tankstation kunnen afzetten?”

13.51 uur Patrick zet de radio harder en geeft een extra dot gas als we het eerstvolgende tankstation naderen. En nog eentje. En nóg eentje. Dág veilige, vertrouwde tankstations!

14.05 uur Op het moment dat Patrick en Guillaume aanstalten maken om de snelweg te verlaten, grijp ik in. Dat ik een modemeisje ben, wil nog niet zeggen dat ik met me laat sollen. “Zet ons er hier maar uit,” zeg ik zo resoluut mogelijk en open om mijn woorden kracht bij te zetten alvast het portier. Ik gris Lanvin en Vuitton uit de kofferbak, hijs Hummer uit de wagen en zwaai mijn potentiële Turkse ontvoerders vaarwel en tot nooit meer ziens. Zo, waar waren we gebleven?

14.23 uur Op de Belgisch/Franse grens blijkt tegenwoordig weinig meer te beleven. Het aanwezige frietkot is dicht en behalve een busje met drie in oranje hesjes gehulde wegwerkers die er bij de volgende afslag alweer af moeten, is er geen levend mens te bekennen. Ik steek mijn duim nog maar eens op, zwaai koket met mijn bordje ‘Parijs’ en lach mijn allerliefste lach.

14.31 uur Met piepende banden komt het zojuist weggereden busje met wegwerkers recht voor mijn neus weer tot stilstand. “We hebben medelijden met je,” stottert de ene wegwerker schattig. “We willen je afzetten bij het volgende tankstation,” zegt de ander met rode blosjes van opwindning op zijn wangen. Nog voordat ik goed en wel doorheb wat er gebeurd, zitten ik en mijn gehele reisgezelschap een paar minuten later tussen de olievlekken, boormachines en andere grote apparaten achter in het busje van de wegwerkers. Een goed gesprek zit er op deze manier niet echt in, ik heb wél mooi een lift. En wat voor één!

14.40 uur Ik bedank de wegwerkers hartelijk voor hun lieve geste en werk in het zonnetje bij het tankstation een paar minuten aan mijn teint. Dit wordt de plek waar ik een lift *all the way* tot Parijs ga vinden, besluit ik.

14.53 uur Zo gezegd, zo gedaan. Vertegenwoordigerstype Fabian woont én werkt in Parijs en wil in zijn zilverkleurige Renault best een plekje vrijmaken voor een rasechte avonturier als ik. “Ik heb nog nooit een meisje alleen zien liften,” zegt hij een tikkeltje bezorgd. “Is dat niet veel te gevaarlijk?” Ik bezweer hem dat ik alleen bij héél betrouwbaar (lees: saai) uitziende mannen als hijzelf instap en laat hem verder met rust, want hij heeft nog een heleboel zakelijke telefoontjes te plegen. Terwijl Fabian achtereenvolgens belt met zijn collega in Londen, zijn baas in Parijs en een Poolse opdrachtgever, schil ik achterin de auto een appeltje, speel met Hummer en vijl mijn nagels. Misschien is dit niet de meest spannende lift ooit, het zijn in ieder geval twee heel ontspannende uurtjes.

16.45 uur Fabian heeft me na nog een tiental instructies hoe ik hier het beste weg kan komen (“Ga je echt niet met enge mannen mee?”) afgezet op luchthaven Charles de Gaulle. Nog niet helemaal waar ik zijn wil, maar ik ben in Parijs!

17.09 uur Ik vang nog wat laatste zonnestralen op als ik een Jaguar XF mét chauffeur voorbij zie cruisen. Mijn zojuist aangeschafte treinkaartje richting Gare du Nord verfrommelend in mijn hand, wuif ik de wagen tot stilstand. “Hotel Amour? Kom maar mee,” bromt de gedistingeerd uitziende heer achterin. Hij ontdooit snel als hij ziet wat voor vlees hij in de kuip heeft en biedt me zelfs een glas champagne aan. Babbelend over zijn tweede huis in Dubai, zijn werk in het vastgoed en de vele geneugtes van het Parijse leven, suizen we op stand de binnenstad door op weg naar het hotel waar ik over een paar minuten een rendez-vous zal hebben met mijn Franse droomman. Ach, de liefde!

18.07 uur In de lobby van hotel Amour tref ik mensen van allerlei allooi aan, maar geen liefde van mijn leven. Als ik hem tot in detail omschrijf bij de baliemedewerksters (knap, donker, lang), blijkt dat zij hem een uur eerder wel hebben signaleerd. In gezelschap van een hoogblonde Française, nog wel liefst. Voor een paar seconden daalt de moraal drastisch. Hoe kan hij me dit aandoen? Nog voordat onze relatie officieel is bezegeld, laat hij me zitten! Even weet ik niet hoe nu verder, maar ik herstel snel als ik beseft dat ik wél mooi in Parijs zijn. De stad van L’Arpège, The Westin Paris en Avenue Montaigne. In meer dan goed gezelschap met een onnavolgbaar liftavontuur op zak. Wie doet mij dat na?

18.09 uur Er blijkt toch nog één ieniemienie detail aan mijn levensgeluk te ontbreken. “Rue de Montpensier!” roep ik uitgelaten het adres van mijn favoriete designwinkel tegen de taxichauffeur.

19.43 uur Terwijl Hummer aan de andere kant van de stad haar hoofdje ten ruste legt op een pluchen kussentje in hotel Costes aan de Rue St. Honoré (wie wil er überhaupt slapen in een hotel dat zo ordinair is om zichzelf de naam ‘Amour’ toe te bedelen?) genieten ik en mijn nieuwe outfit van het fabuleuze uitzicht vanaf de trappen van de Sacre Coeur. Niets geeft zo’n fijn gevoel als een stel kakelnieuwe vrienden toevoegen aan je inner circle. Wie heeft er überhaupt een man nodig als je ook Marc Jacobs kunt krijgen?